

CSEKE IBOLYA

Karodba zárva

Szívem tátongó sebét
Őrzi ezer pecsét
Mosollyal burkolom
S magamban hurcolom
Ha fájni ér a szó

Mert kétség ül a vállamra
Ha nincs kérdés a válaszra
S kicsorduló könnyeim
– mint lélekgyöngyeim –
Itatják arcom rózsáját

Mikor álmaim színe fakul
S bennem a hit meglazul
Segíts, hogy elhiggyem
Van miért hintenem
Szavaim szirmait!

Ha széthullik a remény...
S tört szilánkja utolér
Nyújtsd felém a két kezed
Öleld meg azt, ki úgy szeret
Karodba zárva!

Gyöngyeim

Apró csodákból
– lelkek húrjára – gyöngyöt
fűz a boldogság.

Csak várunk...

Várunk egy szóra,
Hogy mondhassuk...
A válaszra, de nem halljuk;
Várunk a holnapra,
Mindenkor egy másakra,
Várjuk, hogy jobb legyen,
Érkezzen...
Vagy elmenjen.
Várjuk az új tavaszt,
Szebb időt, kis vigaszt,
Várjuk a megoldást,
Betegségre gyógyulást,
Hogy elmúljon a bánat;
Legyen végre bocsánat,
Várjuk a szerelmet,
Boldogságot, kegyelmet,
S közben elsuhan
Mellettünk a pillanat...

Szavak nélkül...

Szavak nélkül beszél a két szemed...
Csendlepelbe burkolt szép üzenet
Rám fonod karjaidat szorosán
Hogy illatomat lopjad titokban
Bókokat hintesz a nyakamra
Ajkadat tapasztod ajkamra
Most megragadnám a pillanó időt...
Vágtató percnak adnék fékezőt
De kioldod karodnak bölcsőjét
S már nem érzem a szíved verését

Csak egy vagyok...

Mostoha sorsom
Tanított örülni...
Volt sok álmom...
Vágytam szeretni
Lelkem párnáját
Hittel töltöttem
Múltam málháját
Szótlán cipeltem
Bízam magamban...
Szépet kerestem
Volt, hogy elbuktam...
Mégis felkeltem

Életem derekán
Van még reményem?
Sokat nem kérek...
Csak annyit: szeress!
S ha elveszek
Szirmok közt keress!
Mikor megtalálász...
Vigyázz rám
Mert csak egy vagyok
A Föld hátán!

Egy szó...

„Szeretlek” – csak egy szó
Mely a szívben hallható
Léleknek csók s oly simogató
Mint halk fuvolaszó

Szeress...!

Szeress, mint rózsza a harmatot!
Ölelj át, mint fény a Napot!

Emelj fel, mint szellő a levélkét!
Takarj be, mint alkonyt a sötétség!

Akarj, mint szomjazó a hűs vizet!
Éltess, mint száraz rózse a tüzet!

Simogass, mint folyó a ladikot!
Ringass, mint hullám a csónakot!

Csókolj, mint zápor a földeket!
Kívánj, mint éhező a kenyeret!

Kérj, mint haldokló egy kis reményt!
Vágyj, mint tavaszi rügyecske a fényt!

Csábíts, mint fecskéket a kikelet!
Hívj, mint harangszó a híveket!

Szeress, hogy mindig szerethesselek!
S örökmagamban dédelgethesselek!

Vágyból született

Vágyból született
remegő sóhajtás, mint
néma vallomás.
Súlytalan csend... nyakamon
perzselő leheleted.

Didergő

Csalókán kacsint a fáradt Nap
Arcomra pirt csókol a fagy
Vágtázó vihar söpri a tájat
Nyakamra parancsolva a sálat
Dermedt földön sétál a sötét
Mecibálva az este üstökét
Felhőfátyol mögött lapít a Hold
Mint ólomszürke égen ezüst folt
Jégvirág nyílik az ablakon
Pihehó csillan a hajamon
Vacog a város behúzott nyakkal
Varjak dacolnak konok faggyal
Dérlepte fákon megfagy a fény
Jéghártya feszül a tó tükrén
Kalapokat lop a szigorú szél
Dideregtet a borongó tél
Harap a hideg – foga csontig ér
Jég alatt még alszik a tavaszremény

Hittel...

Hittel nagyobb az erő
Mint a teher, mit a kar cipel
Hittel nagyobb a vigasz
Mint a bánat, mit a szív visel
Hittel nagyobb a remény
Mint a kín, mit a váll elbír
Hittel nagyobb a béke
Mint a harc, mit a lét kibír
Hit a kétségek között támasz
Minden kérdésre ad választ

Múza csókja...

Te, ki olvasod a versem
Tálcán nyújtom neked lelkem
Benne vagyok minden sorban
Szívem dobban minden szóban

Ihlet fakaszt gondolatot
Örömet vagy búbánatot
Csokrot kötök érzelmekből
Meríték az életemből

Túláradó lelkem Tava
Hullámot vet minden szava
Álmaimat széjjelszórom
Vágyaimmal megbirkózom

Te, ki olvasod a versem
Életemből kapsz egy percet
Gondolatom befogadod
Múza csókját neked adom

Szívem lakója

Idő szövi lomha percekből a holnapot
s a múlt közben kisöpri szívemből a dacot
Tegnap ígérete mára hervadt szóvirág
s a jövő reménye még halovány mécsvilág
De a mogorva felhők mögött is szívárványt látok
és nem csüggedek akkor sem, ha magamnak fájok
Mindig színezem szívem fakuló álmait
közben kitörlöm a lelkem mardosó árnyait
s ha egyszer léket kap majd a létem hajója
Te még akkor is az leszel: a szívem lakója

Valahol...

Csillagösvényen andalog a Hold,
Égi lámpásoktól fénylik az égbolt,
Bámulom az indigókék messzeséget,
Vajon létezik-e máshol is élet?

Vannak-e erdők, buja-zöldellők?
Fák koronáján susogó langy szellők?
Zörgő avarban kotorászó kis sünök?
Nyárzenét hegedülő, apró tücskök?

Vannak-e rétek, tarkálló-szépek?
Mézontó virágok, zümmögő méhek?
Selymes fűben virágillat libben?
Röpke lepke margarétán pillen?

Vannak-e patakok, hús vizű csobogók?
Forrásból születő hömpölygő, nagy folyók?
Lomha hullámok nyaldossák partjukat?
Hegyeket átszelve róják útjukat?

Vannak-e városok, betondzsungelek?
Égbe nyúló házak, nyüzsgő emberek?
Füstöt okádnak ott is a kocsik?
És mindenk felett a pénz uralkodik?

Bámulom az indigókék eget,
Valahol élhetnek még emberek?
S ha élnek, vajon ők is szeretnek?
Szívükben boldogságot keresnek?